

De dappere gezant

Er was eens ver weg, achter de hoge heuvels, voorbij de horizon een bos vol licht. Vogeltjes zongen er de hele dag. De bomen bewogen zachtjes in de wind. Iedere dag was de geur van heerlijk zelf gebakken brood te ruiken. De zon beklom met plezier de horizon en zij begroette aan het einde van de dag vriendelijk de maan. De zon en de maan maakten samen een dansje, waarna de zon zwaaiend onderging en hij de hele nacht de maan liet schitteren.

‘Onbestaanbaar, onbestaanbaar, idioot, niet van deze tijd, je verzint het, je bedondert mij,’ knorde de koning die geluisterd had naar de gezant die net teruggekomen was van een ontdekkingsreis en die vervolgens nog zinnenlang doorging met knorren. Als de koning ergens niet tegen kon, dan was het wel positief ingestelde mensen. Hij at nog liever zijn kroon op, dan af te reizen naar dat bos daar ver weg. Nooit, nooit, zou hij dat doen. ‘Ziek, ziek zijn dat soort mensen,’ riep hij uit. Hij hield zich liever bezig met alles wat mis ging, om vervolgens lekker te knorren, te zeiken, te vloeken en te tieren. Dat deed hij al zijn leven lang. En hij niet alleen, de omliggende koninkrijken waren niet anders. Oh, wat was dat toch heerlijk als ze bij elkaar kwamen. Die domme gezant zou op zoek gaan naar nog meer negativiteit. En hij kwam terug met een verhaal dat hij nooit, maar dan ook nooit meer wilde horen. ‘Sluit de gezant op en naai zijn lippen op elkaar’, riep hij. ‘Zo zal hij het afleren dit soort onzinnige verhalen te vertellen.’

Maar de koning maakte een grote fout. Je kunt wel lippen op elkaar naaien, maar in het hart van de gezant was lichtend zaaigoed terechtgekomen dat daar in die donkere, vochtige, cel diep onder het kasteel heel langzaam en aarzelend begon aan een proces van ontkiemen. Onhoorbaar, onzichtbaar, onaantastbaar, maar vooral onomkeerbaar.

Toos Scheen